

Жаулау
Үлкен
Ілім: Мұндақула

ฮุหยินเอกขอหย่า

เขียน

มานสายหมอก

บรรณาธิการและพิสูจน์อักษร

Lapix

วาดปก

藏刃

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 และ
ที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกฉบับ ห้ามมิให้ผู้ใดทำการคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง
เนื้อหาบางส่วนหรือทั้งหมด เพื่อผลิตเป็นรูปเล่มและ/หรือสร้าง
ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์เพื่อการใด ๆ เว้นแต่ได้รับการอนุญาตจาก
เจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืนจะดำเนินการทางกฎหมายให้ถึง
ที่สุด

คำโปรย

สาวทะเลลุมิตีมาอยู่ในร่างฮุหยินเอกที่ยังไร้มลทินแต่ถูกรังแก นางจึงฟาดฟันเพื่อขอหย่า

ทวงสินเดิมทุกอีแปะ และใช้สมองนักบริหารสร้างอาณาจักรการค้า โดยมีบุรุษผู้ทรงอิทธิพลคอยสนับสนุนอยู่เคียงข้าง

แนะนำเรื่อง

เชียววู้ถึงตื่นมาพร้อมรอยเชี่ยนตีและความเจ็บปวด
เชียววู้ถึงพบว่าตนเองทะเล่ลุมิตมาอยู่ในร่างฐุหยินเอกจวนหย่งอัน
โหวที่แสนอาภัพ แต่งงานมาเป็นปีสามมีไม่เคยแม้แต่จะขายตามอง
ซ้ำร้ายยังพาสตรีคณิกาเข้าจวน บังคับให้นางประทับตรามอบสิน
เดิมทั้งหมดให้เพื่อเป็นรางวัลแก่เมียน้อยคนใหม่!

ฝันไปเถอะ! CEO สาวผู้ผ่านสมรภูมิธุรกิจมานับไม่ถ้วนมี
หรือจะยอมเป็นหมูในอวย นางงัดความรู้ด้านสัญญาและข้อ
กฎหมายมาตอกหน้าแม่สามมีจอมงกและสามีสารเลว ฉีกสัญญา
ทาส ทวงคืนสินเดิมทุกอี่แปะ แล้วโยนหนังสือหย่าใส่หน้าพวกมัน
อย่างสง่างาม

ด้วยเงินทุนก้อนโตและสมองระดับอัจฉริยะ นางพลิกฟื้น
กิจการที่ใกล้เจ๊ง ผูกขาดเส้นทางการค้าจนกลายเป็นเศรษฐินี
อันดับหนึ่งของแคว้น ทว่าในระหว่างทางกลับมี 'เขา' บุรุษผู้มี
เบื้องหลังลึกลับและทรงอิทธิพลก้าวเข้ามาคอยเป็นหลังพิงให้นาง
เสมอ

สามีที่ดีคือสามีใหม่! รอดูกันเถอะว่าเมื่อจวนโหวล่มจมจน
ต้องมาคุกเข่าขอทาน อดีตสามีจะกระอักเลือดตายอย่างไรเมื่อเห็น

นางนั่งอยู่บนบัลลังก์ทองคำเคียงคู่กับบุรุษที่เหนือกว่ามันทุก
ประการ

บทที่ 1 ตื่นจากฝันร้าย

ลมหนาวปลายฤดูสารพัดตลอดรอยขาดของหน้าต่าง
กระดาศเข้ามาในเรือนชีวิสุย

ร่างอรชรบนเตียงไม้กระดานขยับตัวเชื่องช้า ดวงตาดอก
ท้อที่เคยหม่นหมองและอมทุกข์ค่อย ๆ ลืมตาขึ้น อย่างนั้นเอง
แววตาที่สะท้อนออกมากลับเยือกเย็นและเด็ดขาดราวกับเป็น
คนละคน เขียวอวี่ถึงกะพริบตาขับไล่ความมึนง

หนึ่งเค่อที่ผ่านมา ความทรงจำของสองชาติภพเพิ่ง
หลอมรวมกันเสร็จสิ้นเมื่อ

อดีตผู้บริหารระดับสูงผู้ทรงอิทธิพลในโลกธุรกิจ ต้องมา
อยู่ในร่างของฮูหยินเอกจวนหย่งอันโหวที่ตกต่ำ

ทว่าจ้าวซือเซิงผู้เป็นสามี วางมาดสูงส่ง ห่วงชื่อเสียงแต่
ไร้ความสามารถ การเงินของจวนจึงวิบัติหนัก เขาแต่งงานเข้า
มาเพียงเพราะต้องการสินเดิมก้อนโตไปประคับประคองฐานะที่
กำลังจะล้มละลาย

ทว่าหนึ่งปีเต็มที่ผ่านมา เขาไม่เคยแม้แต่จะก้าวเท้าเข้า
หอ ซ้ายยังขังนางไว้ในเรือนหอมช่อท้ายจวน ปล่อยให้ฮูหยินผู้

เฒ่าจ้าวสุบเลือดสุบเนื้อเอาเงินทองของนางไปใช้สุรุษสุร่าย

“อีก อีก”

ข้างเตียงนอนมีเด็กสาวในชุดสีเขียวอ่อนกำลังนั่งสะอื้นให้ ซิงซิงกำกระดาษแผ่นหนึ่งไว้ในมือจนขอบกระดาษยับยู่ยี่ เมื่อเห็นผู้เป็นนายลืมหูลืมตาตื่น สาวใช้คนสนิทก็รีบหยิบเข้ามาใกล้ พร้อมกับน้ำตาที่เอ่อล้นคลอเบา

"อุยหิณ ท่านโหวช่างใจดำเกินไปแล้วเจ้าคะ รุ่งเช้าให้พ่อบ้านจางนำสัญญาขึ้นมา บังคับให้ท่านประทับตรามอบร้านค้าไหมและเครื่องเทศในถนนสายบูรพาให้เป็นของรับขวัญอนุไปที่เพิงแต่งเข้าจวน

หากท่านไม่ยอมประทับตรา พวกเขาจะงดส่งถ่านและอาหารในฤดูหนาวนี้" ซิงซิงสะอื้นพลาถางกระดาษแผ่นนั้นออกให้เจ้านายดู

เขียวอวีถึงหยัดกายลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง อาภรณ์สีน้ำเงินครามที่สวมใส่ค่อนข้างเก่าและบางเบา นางยื่นมือออกไปรับกระดาษแผ่นนั้นมาถือไว้

ดวงตาเรียวกวาดมองตัวอักษรที่เขียนระบุสิทธิขาดในการยึดครองร้านค้าอันเป็นสินเดิมอย่างหน้าไม่อาย สัญญาทาส

ฉบับนี้เต็มไปด้วยช่องโหว่ทางกฎหมายและตรรกะที่บิดเบี้ยว

อ้างจารีตประเพณีความกตัญญูและหน้าที่ของภรรยา
เอกเพื่อบีบบังคับ หากเป็นเชียววี่ถึงคนเดิมคงได้แต่ตรอมใจ
และยอมประทับตราเพื่อแลกกับเศษเสี้ยวความเมตตา

ทว่านางคือผู้นำองค์กรที่เคยหักเหลี่ยมเฉือนคม ฉีก
สัญญาฉบับร้อยฉบับ จัดการพวกจิ้งจอกเผ่าในวงการธุรกิจมา
นับไม่ถ้วน เรื่องพรรคนี้นิสายตานางถือเป็นเพียงลูกไม้ต้นเงิน
ของคนโกงเขา

ริมฝีปากบางยกยิ้มเย็นชา เชียววี่ถึงขยับตัวลงจาก
เตียง เดินเนิบนาบตรงไปยังเตาผิงไฟมุมห้องที่เหลือเพียงเก้าอี้
ถ่านอุ่น ๆ นางทิ้งกระดาษแผ่นนั้นลงไปในเตา

มองดูเปลวไฟสายเล็กที่ปะทุขึ้นมากลืนกินสัญญาไรต์ไธ
จนมอดไหม้กลายเป็นเถ้าธุลี

"ฮูหยิน" ชิงชิงเบิกตากว้างด้วยความตกตะลึง น้ำเสียง
เต็มไปด้วยความหวาดกลัว

"หากท่านโหวทราบเรื่อง เขาต้องลงโทษท่านแน่เจ้าค่ะ"

"ลงโทษหรือ" เชียววี่ถึงแค้นเสียงหัวเราะในลำคอ
หมุนตัวกลับมามองสาวใช้คนสนิท

"หนี้สินที่จวนโหวติดค้างขาดตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา ยังไม่ได้สะสาง พวกเขามีสิทธิ์อันใดมาลงโทษเจ้าหนี้ ชิงชิง ไปฝนหมึกให้ข้า"

ท่าทางสง่าผ่าเผยและน้ำเสียงเฉียบขาดของผู้เป็นนาย ทำให้ชิงชิงลืมนึกถึงความตื่นตระหนกไปชั่วขณะ

สาวใช้ร่างเล็กอดไม่ได้ที่จะรู้สึกว้าวุ่นของนางดูเปลี่ยนไปราวกับเป็นคนละคน นางรีบปาดน้ำตาแล้วเดินไปที่โต๊ะไม้เตี้ยซึ่งขาหักไปข้างหนึ่ง จัดเตรียมฟูกกันและแท่นหมึกอย่างกระตือรือร้น

เชียววี่ถึงทชุดตัวลงนั่งหลังโต๊ะ หยิบสมุดบันทึกเล่มเก่าที่ซ่อนไว้ใต้รอยแยกของพื้นกระดาน นางพลิกกระดาษหน้าแรก ปลายฟูกันตัวลดลงบนหน้ากระดาษอย่างรวดเร็วและแม่นยำ

ตัวเลขบัญชีค่าใช้จ่ายทุกอี่แปะที่ตระกูลจ้าวเบิกจ่ายจากสินเดิมของนาง

ทั้งค่าเครื่องเรือนไม้หนานมู่ในเรือนหลัก ค่าแจกันลายครามล้ำค่า ค่าซ่อมแซมศาลาริมน้ำ หรือแม้แต่ค่าปิ่นหยกเนื้อดีของแม่สามี ถูกแจกแจงออกมาเป็นหมวดหมู่อย่างละเอียด

ยามเหม่าล่องเลยไปจนเกือบสิ้นสุด เสียงตวัดฟูกันใน

ห้องยังคงตั้งก้องเป็นจังหวะสม่ำเสมอ สมองระดับอัจฉริยะของ
อดีตนักบริหารประมวลผลตัวเลขมหาศาลโดยไม่ต้องพึ่งพา
ลูกคิด

เซียวอวี่ถึงนำสมุดบัญชีลับที่เจ้าของร่างเดิมแอบจด
บันทึกความอยู่ติธรรมมาตลอดหลายเดือนออกมาสอบทานซ้ำ
ไม่มีรายการใดเล็ดลอดสายตาของนางไปได้ ทุกยอดเงินถูก
นำมาคำนวณรวมกันอย่างถี่ถ้วน

เมื่อปลายพู่กันจรดตัวเลขสรุปยอดหนี้สินทั้งหมดในหน้า
สุดท้าย เซียวอวี่ถึงก็วางพู่กันลงบนแท่นฝนิหมึก นางหยิบ
กระดาษแผ่นนั้นขึ้นมาเป่าเบา ๆ ใ้รอยหมึกแห้งสนิท

ดวงตาดอกท้อทอประกายลึกล้ำยากจะหยั่งถึง

"ซิงซิง มาช่วยข้าเปลี่ยนชุด" เซียวอวี่ถึงเอ่ยเสียงเรียบ
พลางหยัดกายลุกขึ้นยืน ปรายตามองรุ่งอรุณที่กำลังจะมาเยือน
ผ่านหน้าต่างชาดวัน

"ได้เวลาไปคิดดอกเบ๊ยที่โถงหลักเรือนโซ่วอันแล้ว"

บทที่ 2 กางบัญชีทวงหนี้

โรงเหล็กเรือนโซ่วอันในยามเชิณอบอวลไปด้วยกลิ่นกำยานไม้จันทน์ชั้นเลิศ เครื่องเรือนไม้หนานมู่ขัดเงาสะท้อนประกายวาววับ แจกันลายครามใบใหญ่ตั้งประดับอยู่ทุกมุมห้อง

ฮูหยินผู้เฒ่าจ้าวนั่งหลับตาอยู่บนตั่งตัวกลาง มือเหยียวนขยับหมุนลูกประคำอย่างเชื่องช้า จ้าวซือเซิงนั่งจิบชาชั้นดีอยู่ด้านข้าง ในขณะที่ไปเปลี่ยนสวมชุดผ้าไหมพลั่วไหวสีชมพูอ่อน ยืนปรนนิบัติรินชาด้วยท่วงทีอ่อนช้อย

บรรยากาศภายในโรงเต็มไปด้วยความผ่อนคลายและหรูหราเกินกว่าฐานะขุนนางชั้นสามจะพึงมี

กระทั่งเสียงฝีเท้าก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามาทำลายความสงบนั้น เซียวอวี่ถึงในชุดสีน้ำเงินครามตัวเก่าก้าวเดินอย่างมั่นคง

แผ่นหลังของนางตั้งตรงสง่างาม แววตาเรียบเฉยไร้ระลอกคลื่น ชิงชิงเดินตามหลังผู้เป็นนายมาด้วยท่าทีระแวดระวัง

จ้าวซือเซิงวางถ้วยชาลงบนโต๊ะ เขามองอดีตสตรีที่
มักจะเอาแต่นั่งก้มหน้าร้องไห้ด้วยสายตารังเกียจ

สูญหินของเขาควรจะว่าง่ายและเจียมตัว ทว่าวันนี้กลับ
กล้าเดินเซิดหน้าเข้ามาโดยไม่แม้แต่จะย่อกายทำความเคารพ
มารดาของเขา

"เหตุใดจึงมาช้านัก" จ้าวซือเซิงเอ่ยเสียงตำหนิ

"สัญญามอบสิทธิร้านค้าที่พ่อบ้านจางนำไปให้ เจ้า
ประทับตราเรียบร้อยแล้วใช่หรือไม่ รีบส่งมาให้ไปเออร์เสีย นาง
จะได้เตรียมตัวไปรับช่วงต่อบัญชีที่ถนนสายบูรพาในวันนี้"

ไปเปลี่ยนช้อนตามองเซียววี่ถึงด้วยท่าที่อ่อนแอน่าทะนุ
ถนอม นางก้าวออกมาถึงหนึ่งแล้วค้อมศีรษะลงเล็กน้อย

"รบกวนสูญหินใหญ่แล้วเจ้าคะ ตัวข้าต่ำต้อย ทว่าท่าน
โหวเมตตาอยากให้ข้าช่วยแบ่งเบาภาระของสูญหินใหญ่ หวังว่า
ท่านจะไม่ถือสา"

เซียววี่ถึงปรายตามองสตรีมารยาจريتเบื้องหน้าเพียง
ครู่เดียว ก่อนจะเบือนหน้าไปทางสูญหินผู้เฒ่าที่เพิ่งลืมตาขึ้นมา
มองนางด้วยแววตาประหม่น

นางไม่เอ่ยตอบคำถามของสามี แต่กลับล้วงมือเข้าไปใน

แขนเสื้อ ดึงสมุดบัญชีเล่มเก่าออกมาถือไว้

"สัญญาทาสที่อ้างจารีตบังคับเอาสินเดิมของภรรยาไป
บำเรออนุภรรยา ข้าเฝ้าทิ้งไปแล้ว"

น้ำเสียงของเซียววี่ถึงราบเรียบ ทว่าก้องกังวานไปทั่ว
โถงกว้าง

คำกล่าวของนางทำเอาลูกประคำในมือฮูหยินผู้เฒ่าจ้าว
ชะงัก จ้าวซือเซิงผุดลุกขึ้นยืนด้วยโทสะ ใบหน้าหล่อเหลาบิด
เบี้ยวด้วยความโกรธจัด

"สตรีไร้คุณธรรม เจ้ากล้าซัดคำสั่งข้าหรือ" เขาตวาดเสียงแข็ง

"บิดาเจ้าสั่งสอนมาเช่นไรจึงได้หวงแหนของนอกกายยิ่ง
กว่าชื่อเสียงและตระกูลสามี หากเจ้าไม่ยอมมอบร้านค้านั้นมา
ข้าจะเขียนหนังสือหย่าขับไล่เจ้าออกจากจวน"

ไปเหลียนรีบถลันเข้าไปเกาะแขนเสื้อจ้าวซือเซิง แสร้ง
ปีบน้ำตาอย่างน่าสงสาร

"ท่านโหวโปรตระงับโทสะ หากฮูหยินใหญ่ไม่ยินยอม ข้า
ก็ไม่ปรารถนาร้านค้านั้นแล้วเจ้าคะ ข้าไม่อยากให้พวก
ท่านต้องบาดหมางกันเพราะข้า"

ท่าทางหลอกลวงนั้นยิ่งทวีความโกรธให้จ้าวซือเซิง เขา

ดึงตัวไปเปลี่ยนมาปกป้องไว้ด้านหลัง ก่อนจะหันมามอง
เซียวอวีถึงอย่างกินเลือดกินเนื้อ

ทว่าแทนที่จะหวาดกลัวคำขู่เรื่องการหย่าร้างเหมือนใน
อดีต เซียวอวีถึงกลับคลี่ยิ้มเย็นชา นางเดินเข้าไปใกล้โต๊ะไม้
หนานมู่เปื่องหน้าแม่สามี กางสมุดบัญชีในมือออกแล้วพลิกไป
ยังหน้าที่มีรอยหมึกเพ็ชร์แห่งสนิท

"พูดถึงของนอกกาย ข้าก็มีเรื่องต้องสะสางกับจวนโหว
เช่นกัน" นิ้วเรียวยาวชี้ลงบนตัวเลขที่เรียงรายอย่างเป็นระเบียบ

"ตลอดหนึ่งปีที่ผ่านมา จวนหย่งอันโหวเบิกเงินจากกอง
สินเดิมของข้าไปทั้งหมดห้าหมื่นสองพันตำลึงทอง ค่าจัดงาน
เลี้ยงชมบุปผาเมื่อฤดูหนาวสามพันตำลึง ค่าชุดไหมปักดินทอง
ของท่านโหวสองพันตำลึง ไม่เว้นแม้แต่ค่าปิ่นหยกเนื้อดีบน
ศีรษะของท่านแม่ และชาหลงจิ่งชั้นเลิศที่พวกท่านกำลังดื่มด่ำ
ทุกอย่างล้วนมาจากเงินของข้าทั้งสิ้น"

อุยฮินผู้เฒ่าจ้าวหน้าถอดสี ริมฝีปากสั่นระริก นาง
พยายามรักษามาदनายหญิงใหญ่ด้วยการเชิดหน้าขึ้น

"เจ้าเป็นสะใภ้ตระกูลจ้าว ทรัพย์สินของเจ้าก็คือ
ทรัพย์สินของตระกูลจ้าว การนำมาจนเจือจรรบครวญถือเป็น

ความกตัญญู เจ้ากล้านำเรื่องพวกนี้มาทวงถามผู้ใหญ่เขียวหรือ"

"กฎหมายแคว้นระบุชัดเจน สินเดิมเป็นของภรรยาเอก โดยชอบธรรม ตระกูลสามีมีواجตะต้อง" เขียวอวีถึงสวนกลับ ทันควัน แววดาดอกท้อทอประกายเยือกเย็นราวกับใบมีด น้ำแข็ง

"การที่ขุนนางชั้นสามแอบยกยอกสินเดิมของภรรยาไป ใช้จ่ายอย่างฟุ่มเฟือย ซ้ำยังบังคับขู่เข็ญจะเอาร้านค้าไป ประนเปรอสตรีคณิกา หากเรื่องนี้ถึงพระเนตรพระกรรณฝ่าบาท เกียรติยศและหมวกขุนนางของท่านโหวดคงรักษาไว้ไม่ได้"

ไปเปลี่ยนหน้าซีดเผือดเมื่อถูกประจานกำพืดเดิม นาง ถอยหลังไปซ่อนตัวมิดชิดกว่าเดิม จ้าวซือเซิงโกรธจนตัวสั่น ซี่ นี้วมาที่หน้าอดีตภรรยาด้วยความกราดเกรี้ยว

"เจ้ามันสตรีใจแคบ โหดเหี้ยมไร้ยางอาย"

เขียวอวีถึงไม่สะทกสะท้าน นางปิดสมุดบัญชีลงด้วย ท่วงท่าเนิบนาบ ก่อนจะโยนมันลงบนโต๊ะไม้หนานมู่เบื้องหน้าสู หยีนผู้เฒ่า เสียงสมุดกระทบพื้นโต๊ะดังก้องกังวานราวกับเสียง เคาะไม้ของศาล